

ΠΑΥΛΙΝΑ

(ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἀνεκδότου ποιήματος)

„ΕΡΑΤΑΝ ΔΕΙΨΑΝΑ“

... Πλὴν πάλιν ἐνθυμήματα νεκρᾶς ἐνατενίζω·
 »Επιστολαί κ' εἰς βόστρυχος εἰσέτι ὡς γαγάτης...
 »Γνωρίζω ποῖον μέτωπον ἐστόλιζε, γνωρίζω,
 »Καὶ ποία χεὶρ τὰς ἔγραφε μικρὰ ἀριστοκράτης...
 »Ποσάνκις σὲ ἐθώπευσα, ποσάνκις ἐνθους ὄλος,
 »Δὲ ἡσπαζόμην, πλόκαμε, εἰς κεφαλὴν φιλιτάτην.
 »Καὶ τῶρα φεῦ! ἡ κεφαλὴ ἡ πάλαι μυροδόλος,
 »Γυμνὴ πλοκάμων σήπεται εἰς κλίνην πάνιστάτην.
 »Γυμνὴ πλοκάμων, μὲ κενὸν κ' ἐχθαμνωμένον ὄμμα,
 »Ἡρανίον κεῖται παγερὸν εἰς ζοφερά ἐδάφη,
 »Μὲ σεσηρὸς μειδιάμα καὶ εἶρον εἰς τὸ στόμα...
 »Ἄ, εἰν' οἱ τάφοι βάρβαροι τοῦ κάλλους πλαστογράφοι!
 »Κ' ἐκεῖναι αἱ ἐπιστολαὶ τὸ ἄρωμα τὸ πρῶτον
 »Εἰσέτι δὲν διατηροῦν τῆς τεθνηκυίας νέας;
 »Περιστερεῖ κατάλευκοι καὶ ἄγγελοι ἐρώτων
 »Ἡ λονία πόσα μ' ἔφερον ἐρωτικῆς ἐλαίας!
 »Επιστολαὶ ταλαίπωροι, ταλαίπωροι νεκραί μου!
 »Νεκραί καὶ εἰς τὴν μνήμην μου καὶ εἰς τὰ δάκρυά μου;
 »Εἰς σύρτην μετὰ θλίψεως ἐγκλείεσθε ἡρέμου,
 »Κ' ἔχετ' ἐπιτύμβιον τὴν λήθην... τ' ὄνομά μου.
 »Καθὼς εἰς ὕδατα νεκρά, σκηπόμενα καὶ μαῦρα
 »Ἀντανακλᾶται φῶς γλυκὺ περικαλλεὺς ἀστέρος,
 »Κ' εἰς τὴν νεκρὰν καρδίαν μου ἀγάπης πνέει αὔρα,
 »Καὶ τὴν φωτίζει ὡς ἀκτὶς τοῦ παρελθόντος Ἑρώς!
 »Ὡ πόσον τῶν ἐπιστολῶν μὲ συγκινεῖ ἡ θεά
 »Θαρρῶ ἐκ νέου μὲ καλεῖ ἡ μουσικὴ φωνή της,
 »Θαρρῶ πῶς δὲν ἀπέθανεν ἡ τεθνηκυία νέα,
 »Κ' ἐφθός πάλιν γίνεται ὁ σύννους ἐρημίτης...
 »Ναί! μίαν τῶν ἐπιστολῶν αὐτῆς ἄς ἴδω μόνον·
 »Τίς εἶπε πῶς τῆς κρύας γῆς τὴν θάλπει ἡ ἀγκάλη;
 »Εἰσέτι ζῇ ἡ ἀντροπος τῶν νεκρῶν μου χρόνων!
 »Μὴ τῶρα ἡ ἐπιστολὴ αὐτῇ μοὶ ἀπεστάλη;
 »Μὴ πάλιν εἰς τὰς πρώτας μου ἐπέστρεψα ἡμέρας;
 »Ἔς ἀναγνώσω φίλε μου· νὰ ἔλθῃς τὸ ἐσπέρας·
 »Πῶς τόσον ἀπειρον καιρὸν δὲν ἤλθες νὰ μὲ εὔρης;
 »Ἡξεύρεις ὅτι ἀπὸ χθὲς δὲν σ' εἶδα, τὸ ἡξεύρεις;
 »Ἐλθέ εἰς τοῦ μετώπου μου τὴν ἄκραν νὰ φιλήσῃς
 »Τοὺς μαλακοὺς βοστρύχους μου... μὴ πάλιν μοὶ ἄργησῃς
 »Ὡ τὴν γλυκεῖαν πρόσκλησιν· καὶ ὁμῶς ὁ ἀγνώμων,
 »—Τὸ ἐνθυμοῦμαι— ἀστατος καθὼς πνοὴ ἄερος,
 »Νὰ μὲ προσμένη ἄρπσα λαμβάνων ἄλλον δρόμον·
 »Τὴν ἐφηβὸν καρδίαν μου ἐκούραζεν εἰς Ἑρώς!...
 »Φεῦ! ἔχον τὴν ἀχάριστον ἐκείνην ἡλικίαν,

»Καθ' ἣν λαμβάνομεν πολὺ καὶ δίδομεν ὀλίγον,
 »Καθ' ἣν σκορπίζομεν παντοῦ τὴν ἀπληστον καρδίαν,
 »Κ' ἡ πίστις εἶναι χρυσαλλὶς μετ' ἀνοιχτῶν πτερυγῶν...
 »Δὲν τὴν ἡγάπων τὴν πτωχὴν καὶ ὁμῶς εἶχε κάλλος
 »Ἡ κόρη, ἣν ἀπέριπτον, καὶ τῶν τριῶν χαρίτων
 »Ἰῆμοι μ' ἀφήρπαξε μακρὰν σφοδρὸς τῆς ἡδῆς σάλος,
 »Καὶ πάντοτε ὁ Ἑρῶς μου ἐπὶ τοῦ ἵππου ἦτον...
 »Φεῦ! ἦμην παῖς καὶ θυέλλαν εἰς τὴν καρδίαν εἶχον.
 »Δενδρὸστοιχίαν ἔβλεπον ἀπέραντον ἐμπρὸς μου
 »Καὶ εἰς τὸν πρῶτον νὰ σταθῶ δὲν ἠδυνάμην στοῖχον.
 »Ὅλα τὰ ἄνθη ἤθελον νὰ ὁσφρανθῶ τοῦ κόσμου!
 »Ἡταῖω ἐγὼ ἂν πτέυγας μοι ἔδωκεν ἡ φύσις;
 »Ἄν πᾶν ὠραῖον μ' ἔθελγε τὸ κάλλος τοῦ δεικνύον;
 »Ἐάν καὶ ἄλλαι ἐθαλλον πλησίον τῆς ἐπίσης;
 »Ὅστις τὸν κρῖνον ἀγαπᾷ μήπως μισῇ τὸν ἴον;...
 »Οὐχί, σκληρὰ ἡ ἀστατος καρδία δὲν καλεῖται,
 »Καὶ εἶνε ἡ εὐστάθεια χημαιρικὴ ἰδέα.
 »Ἀπὸ τὴν σταθερότητα τὸ κάλλος ἀδικεῖται,
 »Καὶ μόνη, μόν' ἡ ἀστατος ψυχὴ εἶνε γενναία...
 »Καὶ μ' ἔτυρε μακρὰν αὐτῆς ἀγάπης ἀπληστία
 »Φιλοκαλία ἐρώτος καὶ δίψα πόθων νέων,
 »Καὶ ἡ ἀγνώμων μου ψυχὴ, ἡ φιλαυτος καρδία,
 »Τὴν τεθλιμμένην φίλην μου οὐδ' ἐνθυμεῖτο πλέον·
 »Πλὴν ἐκ τῆς ἀστασίας μου, εἰς πεισμονῆς μανίαν,
 »Κ' εἰς πυρετὸν ζηλότυπον, διέκοψε βιαίως
 »Τὴν πρώτην τῆς καρδίας τῆς ἀγνῆς μυθιστορίαν,
 »Κ' εἰς τὸν βωμὸν τὴν ἔφερε νυμφίαν ἄλλος νέος,
 »Κ' ἐγὼ οὔτε τὸ ἔμαθον ὧ, ἀμερίμνουν τόσον·
 »Μετα καιρὸν εἰς ἐξοχὴν μὲ κούφους νεανίας,
 »Τὴν φιλογεράν ἐπίνεμεν τοῦ Καμπανίτου δρόσον,
 »Κ' ἐφάλλομεν παράτονα τοῦ Βέρδη μελωδίας·
 »Νῦξ ἦτον, ἐξω ἔκλειε τὸ πνεῦμα τοῦ βορέως·
 »Τῶν συμποτῶν μου ἔκλινε μετὰ μικρὸν τὸ σμήνος
 »Βεβαρυμένην κεφαλὴν καὶ ὕπνωτε βαθέως,
 »Κ' ἐγὼ ἐξελθὼν, ἐφλεγε τὰ σπλάγχνα μου ὁ οἶνος...
 »Κ' εὐρέθην εἰς τῆς ἐξοχῆς ἐξαίφνης τὴν πλατείαν,
 »Ἐγγὺς μνημείων, ἐμπροσθεν λευκοῦ ἐκκλησιδίου,
 »Κ' ἐστάθην πνέων τῆς νυκτὸς τὴν αὔραν μ' ἀπληστία,
 »Ἐμπρὸς μαρμάρου κατηφορὸς ἀγνώστου μου μνημείου.
 »Κ' εἰς τῆς σελήνης τὴν ὠχρὰν καὶ τρέμουσαν ἀκτῖνα,
 »Ἀνέγνωνας τὸ μάρμαρον τοῦ μνήματος «Παυλίνα»...
